

Adamique, Pré-Adamique

Plus de la moitié veut me guider,
L'âme collective, Adamique.
L'autre moitié préfère s'évader,
L'âme libre, Pré-adamique.

Des rêves s'affrontent dans ma tête,
L'un voile la lumière du ciel.
L'autre fuit loin de la tempête,
Cherche la vie au Morontiel.

Adamique veut changer ce monde,
Avec des cris, des éclats de voix.
Pré-adamique choisit l'absence,
S'éloigne, Dans l'écho de l'astral.

Les batailles en moi rejouent chaque jour,
Une moitié rêve d'étoiles dorées,
L'autre se cache sous un ciel trop lourd,
Espérant la clé pour se libérer.

Entre deux mondes, je dérive,
L'âme du rêveur, noyée dans la brume.
L'un croit en une vérité qui ravive,
L'autre s'accroche à la réalité.

Adamique veut changer ce monde,
Avec des cris, des éclats de voix.
Pré-adamique choisit l'absence, S'éloigne,
Dans l'écho de l'astral.

Adamite, Pre-Adamite

More than half wants to guide me,
The collective soul, Adamite.
The other half prefers to flee,
The free soul, Pre-Adamite.

Dreams clash within my mind,
One veils the light of the sky.
The other flees far from the storm,
Seeking life in Morontiel.

Adamite wants to change this world,
With shouts and bursts of voice.
Pre-Adamite chooses absence,
Drifting in the echo of the astral.

The battles in me replay each day,
One half dreams of golden stars,
The other hides under a heavy sky,
Hoping to find the key to be free.

Between two worlds, I drift,
The dreamer's soul, drowned in the mist.
One believes in a truth that revives,
The other clings to reality.

Adamite wants to change this world,
With shouts and bursts of voice.
Pre-Adamite chooses absence,
Drifting in the echo of the astral.

Adamitisch, Prä-Adamitisch

Mehr als die Hälfte will mich leiten,
Die kollektive Seele, Adamitisch.
Die andere Hälfte will entfliehen,
Die freie Seele, Prä-Adamitisch.

Träume prallen in meinem Kopf aufeinander,
Einer verhüllt das Himmelslicht.
Der andere flieht weit vor dem Sturm,
Sucht das Leben in Morontiel.

Adamitisch will diese Welt verändern,
Mit Schreien und lauten Stimmen.
Prä-adamitisch wählt die Abwesenheit,
Treibend im Echo des Astralen.

Die Schlachten in mir toben jeden Tag,
Eine Hälfte träumt von goldenen Sternen,
Die andere versteckt sich unter schwerem Himmel,
In der Hoffnung, den Schlüssel zur Freiheit zu finden.

Zwischen zwei Welten treibe ich,
Die Seele des Träumers, im Nebel ertränkt.
Die eine glaubt an eine Wahrheit, die neu belebt,
Die andere klammert sich an die Realität.

Adamitisch will diese Welt verändern,
Mit Schreien und lauten Stimmen.
Prä-adamitisch wählt die Abwesenheit,
Treibend im Echo des Astralen.

آدمی، پیش آدمی

بیش از نیمی می خواهد مرا هدایت کند،
روح جمعی، آدمی.
نیمه دیگر ترجیح می دهد بگریزد،
روح آزاد، پیش آدمی.

رویاها در سرم به هم برخورد می کنند،
یکی نور آسمان را می پوشاند.
دیگری از طوفان می گریزد،
به دنبال زندگی در مورنسِل.

آدمی می خواهد این جهان را تغییر دهد،
با فریاد و صداهاي بلند.
پیش آدمی غیبت را برمی گزیند،
رها در پژواک عالم اثری.

نبردها درون من هر روز تکرار می شوند،
نیمی رویای ستارگان طلایی را می بیند،
نیمه دیگر زیر آسمانی سنگین پنهان می شود،
به امید یافتن کلید آزادی.

میان دو جهان سرگردانم،
روح خیال پرداز، غرق در مه.
یکی به حقیقتی که زنده می کند ایمان دارد،
دیگری به واقعیت جنگ می زند.

آدمی می خواهد این جهان را تغییر دهد،
با فریاد و صداهاي بلند.
پیش آدمی غیبت را برمی گزیند،
رها در پژواک عالم اثری.

Explication

Cette chanson explore un thème ésotérique profondément enraciné dans certaines traditions mystiques et gnostiques : *Adamique* et *Pré-adamique*.

Une réflexion initiatique sur la place de l'individu dans l'Univers : doit-il embrasser son humanité et lutter pour changer le monde, ou bien s'élever au-delà du monde visible pour rejoindre une réalité supérieure ? Ce dilemme est au cœur de nombreuses traditions.

Premier couplet :

*Plus de la moitié veut me guider,
L'âme collective, adamique.
L'autre moitié préfère s'évader,
L'âme libre, pré-adamique.*

Plus de la moitié veut me guider → **L'Adamique** a une *âme collective*. Il est lié à la masse depuis Adam, enraciné dans la matière, cherchant à bâtir, façonner, et structurer. Il lutte avec ferveur pour donner un sens à son existence, persuadé qu'il a une mission terrestre. Il suit un guide, une idéologie, une religion, ou simplement la masse qui trace le chemin. Il obéit aux lois du monde, se conforme aux règles, et puise sa force dans le groupe, le nombre, et l'ordre établi. Il trouve son salut dans l'action et le progrès, construisant des empires, érigeant des temples, réclamant justice et cherchant à convaincre. Son monde est celui du visible, du tangible, du concret, où tout doit être mesuré, contrôlé et transformé.

L'autre moitié préfère s'évader → Le **Pré-Adamique** a une *âme individuelle*, détachée de cette lignée adamique. Il est étranger à ce monde d'illusion et de déception. Sans attache à la matière, il ne cherche ni mission, ni combat, ni salut terrestre. Réfractaire aux dogmes, insensible aux foules, il s'éloigne des vérités imposées et des chemins balisés. Il fuit la tempête terrestre et les échos de l'astral. Il se nourrit du silence, de l'invisible, du non-dit. Il n'éprouve aucun besoin de guides, de maîtres ou d'idoles. Il ne veut ni construire, ni régner, ni dominer, car il sait que toute entreprise matérielle est éphémère. Il contemple le théâtre insensé du monde, où les hommes s'agitent, croyant donner un sens à l'éphémère. Pour lui, la seule réalité réside dans la dissolution, dans l'oubli des formes, loin des illusions du progrès et des conquêtes illusoires.

Deuxième couplet :

*Des rêves s'affrontent dans ma tête,
L'un voile la lumière du ciel.
L'autre fuit loin de la tempête,
Cherche la vie au Morontiel.*

- *Des rêves s'affrontent dans ma tête* → Le conflit intérieur se manifeste sous forme de visions ou de désirs opposés.
- *L'un voile la lumière du ciel* → L'un de ces rêves empêche l'accès à une réalité supérieure. Cela fait référence au monde matériel qui, selon certaines traditions ésotériques (comme le gnosticisme), est une illusion qui empêche de voir la Lumière.
- *L'autre fuit loin de la tempête* → L'autre rêve cherche à échapper aux conflits, aux troubles du monde terrestre.
- *Cherche la vie au Morontiel* → Cette expression évoque un lieu mystique, (le *Morontia* dans la cosmologie d'Urantia, par exemple). Ce vers signifie donc que le Pré-adamique cherche une existence supérieure, au-delà de la matière.

Refrain :

*Adamique veut changer ce monde,
Avec des cris, des éclats de voix.
Pré-adamique choisit l'absence,
S'éloigne, Dans l'écho de l'astral.*

- *Adamique veut changer ce monde* → Adamique est celle qui agit, qui s'implique dans la transformation du monde matériel. C'est une vision active de l'existence. C'est l'engagement dans la matière, le désir d'améliorer l'existence humaine par l'action.
- *Avec des cris, des éclats de voix* → Cela suggère un engagement passionné, une volonté d'exprimer une vérité ou de lutter pour un changement.
- *Pré-adamique choisit l'absence* → En revanche, Pré-adamique ne cherche pas à lutter, mais à se retirer du monde. C'est le refus d'un monde jugé trop lourd, trop illusoire, et la quête d'une échappatoire.
- *S'éloigne, dans l'écho de l'astral* → Pré-adamique n'appartient pas à la sphère terrestre, il tend de s'éloigner, bien qu'il soit aussi piégé dans l'astral.

Ce refrain souligne la confrontation entre une posture **engagée** et une posture **détachée**. Cette lutte entre engagement et détachement est une thématique universelle : faut-il chercher à transformer le monde ou se retirer pour élever son âme ailleurs ?

Troisième couplet :

*Les batailles en moi rejouent chaque jour,
Une moitié rêve d'étoiles dorées,
L'autre se cache sous un ciel trop lourd,
Espérant la clé pour se libérer.*

- *Les batailles en moi rejouent chaque jour* → Ce conflit intérieur n'est pas ponctuel, il est constant, quotidien.
- *Une moitié rêve d'étoiles dorées* → L'Adamique aspire à un idéal, à une transformation lumineuse du monde matériel.
- *L'autre se cache sous un ciel trop lourd* → Le Pré-adamique, lui, se sent opprimée par l'existence terrestre et cherche à fuir ce poids.
- *Espérant la clé pour se libérer* → Le Pré-adamique ne veut pas seulement fuir, elle cherche une véritable libération, une **transcendance**. Ce vers suggère une quête mystique, la recherche d'une clé ésotérique qui permettrait de s'affranchir des illusions du monde matériel.

Quatrième couplet :

*Entre deux mondes, je dérive,
L'âme du rêveur, noyée dans la brume.
L'un croit en une vérité qui ravive,
L'autre s'accroche à la réalité.*

- *Entre deux mondes, je dérive* → Le narrateur est coincé entre ces deux pôles : engagement terrestre ou élévation morontielle.
- *L'âme du rêveur, noyée dans la brume* → Il est perdu, son âme est embrouillée par ces choix. La *brume* symbolise l'incertitude ou l'illusion.
- *L'un croit en une **vérité** qui ravive* → L'âme adamique croit en une vérité qui lui donne de l'énergie, une raison de vivre. Cela est une croyance dans l'amélioration du monde ou dans un projet terrestre.
- *L'autre s'accroche à la **réalité*** → L'âme pré-adamique, en revanche, ne se laisse pas séduire par cette vérité et reste attachée à sa propre vision de la réalité, qui est détachée du monde.

Reprise du refrain

La répétition du refrain montre que le dilemme intérieur persiste.

Gauche : un espace plus terrestre, aux couleurs chaudes, avec foule et mouvement, éléments oniriques, ciel lourd, symbole de « l'Adamique ».

Droite : un espace éthéré, aux couleurs froides bleu-violet, vol et liberté, clé de la liberté, symbole du « Préadamique ».

Au centre : une personne debout entre deux mondes, à moitié dans la lumière dorée des étoiles, à moitié dans la brume et l'ombre.

توضیح

این ترانه موضوعی عارفانه را کاوش می‌کند که ریشه‌ای ژرف در برخی سنت‌های عرفانی و گنوسی دارد: آدمی و پیشا-آدمی. تأملی آغازین درباره جایگاه فرد در جهان: آیا باید انسانیت خود را بپذیرد و برای تغییر جهان مبارزه کند، یا فراتر از جهان مادی برآید و به واقعیت برتر بپیوندد؟ این دوگانه در قلب بسیاری از سنت‌ها قرار دارد.

بند اول :

بیش از نیمی می‌خواهد مرا هدایت کند،
روح جمعی، آدمی.
نیمه دیگر ترجیح می‌دهد بگریزد،
روح آزاد، پیش آدمی.

بیش از نیمی می‌خواهند مرا راهنمایی کنند: آدمی روحی جمعی دارد. او از زمان آدم با توده‌ها پیوند خورده، در ماده ریشه دوانده، و می‌کوشد بسازد، شکل دهد، و ساختار بخشد. او با شور و شوق برای دادن معنایی به هستی‌اش می‌جنگد، متقاعد شده که ماموریتی زمینی دارد. از راهنما، ایدئولوژی، دین، یا حتی توده‌ای که راه را نشان می‌دهد، پیروی می‌کند. از قوانین جهان اطاعت می‌کند، خود را با قواعد وفق می‌دهد، و نیرویش را از گروه، تعداد، و نظم برپا شده می‌گیرد. رستگاری‌اش را در عمل و پیشرفت می‌یابد؛ امپراتوری‌ها می‌سازد، معبد‌ها برپا می‌کند، عدالت طلب می‌کند، و می‌کوشد دیگران را قانع سازد. دنیای او دنیای دیدنی، لمس‌پذیر، و عینی است؛ جایی که همه چیز باید اندازه‌گیری، کنترل، و دگرگون شود.

نیمی دیگر ترجیح می‌دهد بگریزند: پیشا-آدمی روحی فردی دارد، جدا از تبار آدمی. او در این جهان پر از توهم و ناکامی بیگانه است. بی‌پیوند با ماده، نه ماموریت می‌جوید، نه جنگ، نه رستگاری زمینی. سرکش در برابر دگم‌ها، بی‌تفاوت نسبت به توده‌ها، از حقیقت‌های تحمیلی و راه‌های مشخص شده فاصله می‌گیرد. از طوفان زمینی و پژواک‌های آسترال می‌گریزد. از سکوت، نادیده‌ها، و ناگفته‌ها تغذیه می‌کند. نیازی به راهنما، استاد، بت یا خدا نمی‌بیند. نمی‌خواهد بسازد، فرمانروایی کند، یا تسلط یابد؛ زیرا می‌داند هر کار مادی فانی است. تماشاگر تأثیر بی‌معنای جهان است؛ جایی که انسان‌ها در تلاشی بیهوده برای دادن معنایی به فانیت می‌کوشند. برای او، تنها واقعیت در حل شدن، در فراموشی شکل‌ها نهفته است؛ دور از پندارهای پیشرفت و فتوحات توخالی.

بند دوم :

رویاها در سَرَم به هم برخورد می‌کنند،
یکی نور آسمان را می‌پوشاند.
دیگری از طوفان می‌گریزد،
به دنبال زندگی در مورُنسپیل.

در سر من رویاها با یکدیگر می‌جنگند: تعارض درونی به شکل دیدگاه‌ها یا آرزوهای متضاد ظاهر می‌شود. یکی نور آسمان را می‌پوشاند: یکی از این رویاها دسترسی به واقعیت برتر را مسدود می‌کند. این اشاره به دنیای مادی دارد که در برخی سنت‌های عرفانی (مانند گنوسیس) به عنوان توهمی دانسته می‌شود که مانع دیدن نور حقیقی می‌شود.

آن دیگری از طوفان می‌گریزد: رویای دیگر می‌کوشد از درگیری‌ها و آشفتگی‌های جهان زمینی بگریزد. به دنبال زندگی در مورونتیل است: این عبارت به مکانی اساطیری اشاره دارد (مانند مورونتیا در کیهان‌شناسی اورانتیا). این بیت به معنای جستجوی وجودی برتر توسط پیشا-آدمی است، فراتر از ماده و جهان مادی.

آدمی می‌خواهد این جهان را تغییر دهد،
با فریاد و صداها ی بلند.
پیش‌آدمی غیبت را برمی‌گزیند،
رها در پژواکِ عالمِ اثیری.

آدمیک می‌خواهد این جهان را دگرگون کند: آدم کسی است که عمل می‌کند، در دگرگونی جهان مادی دخیل است. این نگاهی فعال به هستی است. تعهد به ماده، میل به بهبود زندگی انسانی از طریق عمل. با داد و فریاد: این نشان‌دهنده تعهدی پرشور است، اراده‌ای برای بیان حقیقت یا مبارزه برای تغییر. پیشا-آدمیک غیبت را برمی‌گزیند: اما پیشا-آدمی به جای مبارزه، ترجیح می‌دهد از جهان کنارگیری کند. ردّ دنیایی که بسیار سنگین، بسیار توهم‌آمیز تلقی می‌شود، و جستجوی راه فراری از آن. دور می‌شود، در پژواکِ آسترال: پیشا-آدمیک به جهان زمینی تعلق ندارد، می‌کوشد دور شود، هرچند او هم فعلاً در آسترال به دام افتاده است. این ترانه تکرار می‌کند که دو موضوع با یکدیگر روبرو هستند: یکی مشارکت‌جو و دیگری رها شده. این کشمکش بین تعهد و بی‌تفاوتی، موضوعی جهانی است: آیا باید جهان را دگرگون کرد یا از آن کناره گرفت تا روح را در جای دیگری ارتقا داد؟

بند سوم :

نبردها درون من هر روز تکرار می‌شوند،
نیمی رویای ستارگانِ طلایی را می‌بیند،
نیمه دیگر زیر آسمانی سنگین پنهان می‌شود،
به امید یافتنِ کلیدِ آزادی.

هر روز جنگ‌هایی در درونم تکرار می‌شوند: این تعارض درونی موقت نیست، بلکه پیوسته و روزانه است. نیمی رویای ستارگان طلایی دارد: آدمی آرزوی ایده‌آلی دارد، دگرگونی نورانی جهان مادی را می‌جوید. نیمه دیگر زیر آسمانی خردکننده پنهان می‌شود: پیشا-آدمیک اما تحت فشار وجود زمینی احساس خفقان می‌کند و می‌کوشد از این بار بگریزد. امیدوار به کلیدی برای رهایی: پیشا-آدمیک تنها نمی‌خواهد بگریزد، بلکه به دنبال رهایی واقعی، فرارفتن است. این بیت به جستجوی عرفانی اشاره دارد، جستجوی کلیدی پنهان که امکان آزادی از توهمات جهان مادی را فراهم کند.

بند چهارم :

میان دو جهان سرگردانم،
روح خیال پرداز، غرق در مه.
یکی به حقیقتی که زنده می‌گردد ایمان دارد،
دیگری به واقعیتِ چنگ می‌زند.

بین دو جهان، سرگردانم: راوی میان این دو قطب گیر افتاده است: مشارکت زمینی یا صعود به جهان موروئتیل (مورونسیل). جان رویابین غرق در مه: او گم شده است، وحش در این انتخاب‌ها مغشوش است. مه نماد تردید یا توهم

است.

یکی به حقیقتی باور دارد که جان می‌بخشد: روح آدمیک به حقیقتی باور دارد که به او انرژی و معنایی برای زندگی می‌دهد. این باور به بهبود جهان یا پروژه‌های زمینی است.

آن دیگری به واقعیت چنگ می‌زند: اما روح پیشا-آدمیک تحت تأثیر این **حقیقت** قرار نمی‌گیرد و به دیدگاه خود از **واقعیت**، که جدا از جهان است، وفادار می‌ماند.

سمت چپ: فضایی زمینی‌تر، رنگ‌های گرم، جمعیت و حرکت، عناصر رویا، آسمان سنگین، نماد «آدمی».

سمت راست: فضایی اثیری، رنگ‌های سرد و آبی-بنفش، پرواز و آزادی، کلید آزادی کلید آزادی، نماد «پیش‌آدمی».

در وسط: فردی ایستاده بین دو جهان، نیمی در نور طلایی ستارگان، نیمی در مه و سایه.